

Tongen Los

- in ruimte aan het licht treden -

Cyclus in beeld, taal en klank voor de Pinksterzondag

Concept en tekstredactie:

Gert Jan Slump

Beeldcompositie:

Gerard de Bruin

Muziek:

Nico Ph. Hovius

Met teksten en beelden van:

Pieter Buijsman

Jaap Buning

Judith van Dommele

Nanette Evenhuis

Annelies Faber

Sophia Kwikkel

Anneke Lagerweij

Gerard Nijmeijer

Gert Jan Slump

Gerrie Willemsen

© april 2012

Komt

(reciterend)

*Zaterdagmiddag zitten zomaar
wat mensen samen bij elkaar
zij delen uit de tijd, in vlagen
herinnering aan hier en daar
aan iemand, iets dat zo nabij kwam
verdween, bijna verloren ging,
en dat toch blijft, weer oplaait, vlam vat
ineens is er verandering*

(Gezongen)

komt het tevoorschijn
breekt het door
valt het in
laat zich herkennen
of verlangen
onbevangen
komt in beweging
maakt wat los
wordt zichtbaar, dankbaar
raakt en is geraakt
is breekbaar en zo
kwetsbaar, zo reëel

en komen tongen los
gaan ogen zien

(reciterend)

*Want dan gebeurt het onverwachte
in woord en beeld in klank van taal
in wat zich aandient nemen we de ruimte*

*tussen coulissen van vertrouwen en verlangen
worden we zichtbaar voor onszelf
maken ons kenbaar aan de ander
stappen uit onze schaduw
en treden aan het licht*

Een

(reciterend)

*Samen zijn we geroepen en gevoed
om te ontdekken
open te leggen
te ontwikkelen
en te groeien uit het niets
uit een onooglijk zaadje
onzegbaar en onzichtbaar
Wat leggen we dan open?
Waarop valt nu ons licht?*

(gezongen)

*Uit het niets komt vanachter de
horizon iets nieuws tevoorschijn
rijst op uit mist, verrast ons
wordt ons aangezegd
toegezegd, in het gezicht geslingerd
een ziel, verpakt, wat is het?
Wat gaat het worden?*

(reciterend)

*Ik kijk in hier en nu
door tranen van ontroering
ontdaan van al mijn wikkels
niets ingewikkelds meer
ontwapend*

*om met velen te delen
het brood voor ons allen*

Polyfonie!

Twee

(reciterend)

*De duif in de hand
alsof die iets wil zeggen
 bezig op te stijgen
 te waaien met de wind,
 naar wie weet waarheen?*

*Of landend op de net
 of eerder geopende hand?
 Was de hand er klaar voor?
 Als landingsbaan, of
 ging die open als reflex
 ineens, voor dat kleine witte wonder?
 Klein maar fijn, de rijkdom in een bloem
 een wonder, vol van kracht
 maar o zo zacht*

(gezongen)

*Uitnodiging tot leven
 liefhebben, tot zijn
 liever dan inbreken
 doorbreken of losbreken*

De zachte bries

*die zich steeds weer toont
 de vaspit die niet dooft
 en zomaar alles in het licht zet
 dan weer gedempt blijft branden*

(reciterend)

zien, soms even ...

Drie

(reciterend)

*Ik verlang naar je
als een crocus die op
ontluiken staat
zon heb ik nodig
wind en water
een vriendelijk woord
en goede bruine aarde
en hier en daar wat gras*

(gezongen)

*Ik zal voor je bloeien
als je dat wilt
Raak me aan
ik wil ervoor gaan
Laat me buiten spelen
zet me niet in een
potje, voor het raam
Eens zal ik verwelken
mijn kleur zal overgaan
dan houd ik een
winterslaap
en versmelt ik in de grond*

(reciterend)

*Ik wacht op je
raak me aan
alles wordt nieuw
op een mooie morgen*

Vier

(reciterend)

*Vertrouwd met mijn aarde
onaards vertrouwd
onwrikbaar, vastgegroeid
mijn gezicht onzichtbaar
mijn ziel zonder licht
wortels als ketenen*

(gezongen)

Delf mijn gezicht op
dat de dood
mij niet overkomt
kom jij mij naderbij
raak mij aan
mijn lijf en mijn leden
dat mijn bloed weer gaat stromen
dat het ijs breekt
dat ik jou zie, voel; jij
in al je schoonheid

Vijf

(gezongen)

Luiken die barsten en scheuren de binten
jij die ooit hier was en ik die niet vind en
jij grijpt me met vuur en in gloeiend verlangen
naar meer en naar meer en naar nooit meer de angst en
jij niet zo aanwezig ontgroeï en vermoeï me
niet verder, te zweven, in stukken te breken – de
taal en het teken de klinkende tonen
in hoop en in eenvoud van werken te wonen

(reciterend)

- in huizen van licht en van lucht -

Zes

(gezongen)

Er gewoon zijn, alles mag zijn
zien en gezien
staan in het licht
zichtbaar zichzelf
en niet langer gevangen
maar achter je laten
perspectief, gaan bewegen
Be it!
Vertrouwen dan kleur krijgen
en voluit herademen

(reciterend)

*Ik mag er zijn
zonder gêne,
zonder angst
I am!
Be it!*

Zeven

(reciterend)

*Nieuwe geest
onbegrijpelijk
onuitsprekelijk
verbazing
verwondering*

*Hoop je
lichaam kalfst af
en toch dankbaar
weer loosheid
ik moet*

(gezongen)

constateren. De pech, ja. En toch
niet normaal man. Hoor hem nou. En toch
niet begrepen *Ik versta je echt niet*
o, zo anders! *onmogelijk bijna*
En toch
hoop als zoete wraak op valsig surrogaat
het ver-ikte jij ijsheiligde mij
speel de dans, toe de dans
ja, de dans van het lot
En toch!

Acht

(reciterend)

*Geraakt door de schoonheid
stilstaan bij het geraakt zijn
wat jij zegt inspireert mij om in
beweging te komen
Uit het vuur springt een vonk
en ontroering ontstaat
de ontroering doet me weer stil staan
versteend onderga ik de emotie en
wat gebeurt er dan?*

(gezongen)

*Kom weer in beroering en
maak nieuwe dingen
Wauw! Ik voel me verbonden
in tijd die we samen
ervaren en delen
zo geïnspireerd!
Spring op, kom en raak me,
open je ogen en kijk
naar de lucht
naar de hemel
de sterren
en laat, laat je raken!*

(reciterend)

Sla je ogen op en ga.

Negen

(reciterend)

*Delf mijn gezicht op
dat is: tevoorschijn komen
de zon zoeken, steeds weer verrast
in wisselende kleurenpracht
zo is er steeds een nieuw
ontmaskerd worden
in verschillende situaties
bij wisselende stemmingen*

(gezongen)

Het slapend zaad dat in de winter
opnieuw ontspruit in lentetijd
zoekt weer een weg in lichtend donker
naar leven in verbondenheid
Het oude achterlatend
het nieuwe openbarend
schoonheid mag gezien
opnieuw geboren en getogen.

Tien

(gezongen)

De werkelijkheid die kan je open-
breken

het mag

het moet misschien

en onder ogen zien

Ik vraag me af

welke dan wel?

Zeg het maar!

Het wordt me aangereikt

een kind dat mij is toevertrouwd

“Kijk toch uit”

of

“Kijk nou eens!”

(reciterend)

Nog nooit gezien

niet te geloven

Elf

(gezongen)

Hoe breekbaar kun je zijn
hoe tastbaar onaantastbaar
zo onverzettelijk dat zelfs
het hardste hout barst, binten breken

Hoe kwetsbaar kun je zijn
hoe groot of klein je eigen kracht
zonder de ander toe te laten
toon lef en leef, roep uit, herken

(reciterend)

*en krijg de geest
ontvang wie troost geeft
en wees herkenbaar
voor de ander*

Geest

(reciterend)

*Laaït het vuur
waaït de wind
vermengende
volbrengende*

Het wordt

(gezongen)

Tijd voor een nieuwe geest
van onverzettelijk verlangen
die veerkracht toont en omziet naar
van opbouw zonder af te breken
van op je vraag een uitroep teken
van ja ik zie van durf en lef
van kwetsbaarheid en tederheid
de ander zien in eigen kracht
van barsten en van open breken
van tederheid en ... dat werd tijd!